

นพ.ปิยภัทร ชุณหรัศม์
 นายแพทย์ปฏิบัติการ แพทย์ประจำบ้านชั้นปีที่ 2
 ภาควิชาอายุรศาสตร์ รพ.มหाराชนครราชสีมา

[50/50] เหนื่อยไหม?... สิ่งที่เราทำอยู่

ผมไม่ค่อยได้ดูทีวีหรือซีรีส์สักเท่าไร แต่เท่าที่มีอยู่ในความทรงจำ โรคมะเร็งมักถูกนำมาใช้ในหนังและละครบ่อยไม่แพ้การที่ตัวเอกโดนยิง

หลายครั้งเรื่องดำเนินมาดี ๆ เนียน ๆ พระเอกนางเอกกำลังเดินชบกันกลางหิมะ อยู่วันนึง จะแฮปปี้เอนด์อยู่ละ จู่ ๆ เรื่องก็ฟาดคนดูกลางกบาลด้วยการโยน **“มะเร็ง”** ลงมาในเรื่อง

ดูไม่มีปีไม่มีชลุ่ชะไม่มี บางทีก็พาลคิด มันจะเหมาะเจาะเกินไปมั้ย เอ็งเป็นเร็วกว่านี้สักสามเดือนไม่ได้โรอะ

เอาเข้าจริงๆ ทำงานไปมากก็เจอหมดแหละครับ ความเจ็บไข้ได้ป่วยไม่เคยกะเกณฑ์เวลาในการถามหาเรา บางครั้งมันก็มาซ้ำเติมในช่วงเวลาที่ยากลำบาก บางคราวก็มาเบรคชีวิตคนคนหนึ่งที่กำลังพุ่งทะยานสู่จุดสูงสุดจนหลังหัก

สิ่งหนึ่งที่นักเรียนแพทย์มักถูกสอนประจำในโรงเรียนแพทย์ คือ **“การแจ้งข่าวร้าย”** ซึ่งตอนเรียนก็รู้สึกว่ามันเข้าทำดี น่าจะใช้ได้จริง

แต่ก็นั่นแหละนะครับ ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา ฉันทึกฉันทัน

สิบคำบอกกล่าว หรือจะเท่าเจดด้วยตัวเอง

และเราๆ ท่านๆ ที่อยู่วงนอก คงเคยเห็นหรือได้ข่าวคนใกล้ตัว เพื่อนสนิทญาติมิตรเจ็บไข้ไม่สบาย

หากไม่ใช่คนที่เจอเองแล้ว ยากจะเข้าใจความรู้สึกจริงๆ

อดัม (Joseph Gordon-Lewitt - ดารานำจาก 500 days of Summer และ Inception) เป็นพนักงานทำรายการวิทยุ และโทรทัศน์ อายุยี่สิบกว่าๆ การงานกำลังเข้าที่เข้าทาง จ๊อบก็งเป็นประจำเมื่อมีเวลาว่าง แต่ช่วงหลังๆ เริ่มรู้สึกปวด หลังบ่อย...ไปหาหมอสักหน่อย

หาหมอสักครั้งสองครั้ง เขาถึงได้ยื่นคำคำหนึ่งเป็นครั้งแรก ในชีวิต

หมอประจำตัวบอกว่า **Neurofibroma Schwannoma** อยู่ในร่างกายของเขา

MORTALITY (อัตราการเสียชีวิต) - เท่ากับ ลบ 50 เปอร์เซนต์

ในวินาทีที่เหมือนโดนฟันขาดสะพายแล่งกลางตัว เป็นตาย เท่ากัน ชีวิตถูกผ่าครึ่ง ภาระทางจิตใจถาโถมทับเท่ายิ่งกว่า ทวีคูณ และนำพาจิตใจเข้าสู่สภาวะใหม่ เพื่อรองรับ “ข่าวร้าย”

ฟูมฟาย
หลีกเลี่ยงและสร้างกำแพง
ปฏิเสธความจริง

อะไรก็ตามชื่อเรียกยากจัง... ตกลงมันอันตรายมั๊ย?

อะไรนะ... เนื้องอก...?

...

ได้ยินไปยังจี้ ใครคิดว่าตัวเองยังมีกระจิตกระใจจะฟังเรื่อง ต่อไปนี้จากปากหมอบ้างครับ

ที่มา สาเหตุ มันเกิดได้ยังไง ประเทศนี้มีคนเป็นกี่คน สูบ บุหรี่แล้วเป็นมั๊ย ถ่ายทอดทางพันธุกรรมหรือเปล่า ถ้า ตรวจเร็วกว่านี้จะเจอเร็วกว่านี้มั๊ย

มีมั๊ยครับ?

งั้นเปลี่ยนคำถามครับ ใครอยากรู้คำตอบของคำถามนี้บ้าง ครับ

“จริงหรือ”

กับ

“แล้วมันจะหายมั๊ย?”

... ไม่ต่างกัน อดัมพยายามหาคำตอบทันที... เข้าเว็บข้อมูล ผู้ป่วย พิมพ์โรคชื่อเรียกยากที่ตัวเองเป็น แล้วก็ได้อาคำตอบว่า

ต่อรอง

เศร้ายิ้ม

จนกระทั่งยอมรับได้

กว่าจะไปถึงการยอมรับเรื่องราวต่างๆ ได้ จิตใจของมนุษย์ ต้องผ่านการทดสอบมากมาย ด้วยหัวใจที่อ่อนล้า ที่ไม่พร้อม จะเข้าใจ ที่คอยแต่จะเผ้าถามว่า “ทำไม... ไม่จริงใช้มั๊ย”

ดูจะหนักหนาเกินไปสำหรับหัวใจที่แบกรับชีวิตเดียวมา ตลอด จนอาจจะประสาทเสียได้ง่ายๆ

ดังนั้นอย่างน้อย ในเวลาที่เราต้องรับข่าวร้าย มันก็เป็น โอกาส ให้เราได้เห็นว่ใครที่แค่เราพอจะมาแบ่งเบาความ ทุกข์ไปด้วยกัน

แค่ด้วยกำลังใจง่ายๆ

“เหนื่อยไหม?”

“ไหวหรือเปล่า?”

จะดีแค่ไหน ถ้าชีวิตเราจะมีใครสักคนพร้อมจะอยู่ข้างๆ ใน วันที่อ่อนล้า แบ่งปันความทุกข์นั้นจากเรา

และจะดีแค่ไหน ถ้าเราได้ใช้ชีวิตของเรา เพื่อแบ่งเบาความ หนักหนาในชีวิตใครสักคน ให้เขามีแรงสู้ต่อไป

50/50

เริ่มเรื่องด้วยพล็อตตลกๆ ผู้ชายคนหนึ่งใช้ชีวิตปกติสุข จู่ๆ ตุ่ม!!! กลายเป็นมะเร็ง แล้วก็ค่อยๆ ให้ความรู้ความเปลี่ยนแปลงภายในและภายนอก อตัม และรอบตัวเขามีวิธีการรับมือกับมันอย่างไร ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนร่วมโลกอย่างแฟน เพื่อนสนิท แม่ (ที่ยังรู้เรื่องดี) พ่อ (ที่เป็นอัลไซเมอร์) เพื่อนร่วม “โรค” และบุคลากรทางการแพทย์ ซึ่งผู้กำกับและนักแสดงนั้นทำการบ้านมาได้ดี จนคนดูน่าจะคล้อยตามได้ไม่ยาก

ตัวละคร อตัม อาจจะไม่ใช่วัยรุ่นแบบที่ใช้ได้ตายตัว แต่ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าเมื่อคนคนหนึ่งเริ่มรับการเปลี่ยนแปลงแล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาบ้าง ซึ่งหนังเขียนบทออกมาได้ดี และต้องชมดารานำแสดง ที่พาคนดูสำรวจจิตใจของเขาตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงบทสรุปของระเบิดลูกใหญ่ที่ถูกโยนให้แบบที่ดูเพลีนและไม่ยาก หากใครรู้ทฤษฎีจิตวิทยาในการรับมือข่าวร้ายของมนุษย์มาบ้าง คงประทับใจฝีมือการแสดงของเขาไม่มากนัก

ตัวละครอีกคนหนึ่งที่เด่นมากคือนักจิตวิทยา ที่ในเรื่องก็ทำได้เป็นหมอซะเหลือเกิน (แสดงโดย Anna Kendrick ที่ตีบทจิตแพทย์มือใหม่ได้แตกกระจุกเสียยิ่งกว่าตอนแสดง Up in the air เสียอีกนะ) ในขณะเดียวกันเราก็จะเห็นกันจะตาเลยว่าตอนที่หมอจะพยายามทำตามตำราก็อยู่นิ่งๆ แล้วคนไข้กำลังรู้สึกอะไร และลูกล่อลูกชนที่คุณหมอพยายามงัดจากตำรามาก็มันได้ผลจริงไหม จนหมอๆ ที่ดูเรื่องนี้ก็คงต้องนึกทบทวนว่า “ดูเคยทำอะไรยังงั้นลงไปบ้างหรือเปล่าหว่า?”

เป็นหนังเรื่องหนึ่งที่อยากให้นักเรียนแพทย์ได้ดูครับ

ส่วนหมอก็จบไปได้พักนึงแล้ว ลองเอามาดูเรียกความรู้สึกเก่าๆ

พร้อมมาค้นพบมุมมองใหม่ๆ จากสายตาของคนไข้บ้างก็ไม่เลวนะครับ